

NEMESKÜRTY ISTVÁN

A vörös postakocsi elfeledett utasai

Egy radikális-baloldali költői kör Krúdy regényében

Krúdy Gyula 1912 őszén írta a kirobbanó sikerű *A vörös postakocsi*-t; 1913 januárjától kezdve tizenöt folytatásban jelent meg A Hét hasábjain, majd ugyanebben az esztendőben, hatezer példányban, Mühlbeck Károly borítékrajzával a Singer és Wolfnernél könyvként. 1914-ben három újabb kiadása látott napvilágot.

A regény cselekménye az akkori közelmúltban, úgyszólván a „mában”: 1905 tavaszától 1906 őszeig játszódik.

Mégis jószerint valamennyi olvasója, méltatója és kritikus a távoli múltban kalandozó történetnek érzékeli, talán azért, mert a vörös postakocsi külsejű batár, melyben Alvinczy Eduárd kocsizik az Andrássy úton a Liget felé, a biedermeier világát idézi.

Pedig akkor már jó néhány automobil is végigpöfögött a pesti utcákon; villamosok csilingeltek, és a kávéházakban a nagy irodalmi nemzedék- és irányzatváltás eseményeit tárgyalták izgatott költők és hírlapírók. Ady Endre, Babits Mihály, Kosztolányi Dezső diadalainak, a modern magyar irodalom születésének évei ezek. Egy évvel *A vörös postakocsi* megjelenése után már az első világháború szedi áldozatait. Furcsa arra gondolni, hogy *A vörös postakocsi* hősei ugyanannak a Budapestnek az utcáit róják, mint Biró Lajos, Molnár Ferenc vagy Herczeg Ferenc regényalakjai. Hiszen Fátyol Szilvia, ez a levendulaillatú régmúltból feltűnni lát-

szó színésznő abban a *János vitéz*-ben aratja babérait, amit 1904 novemberében játszottak először.

Ha Krúdy tényleg egy távolabbi múltba helyezi regénye cselekményét, mint más műveiben nemegyszer: nincs mit csudálkoznunk. De ez a hangsúlyozottan múlt századi Pestet idéző, mégis „mai cselekményű” regény így mintha valami titkot rejtegetne.

Rejteget is.

Azt írja Krúdy A Hét szerkesztőjéhez, Kiss Józsefhez címzett előszó-levelében, hogy amit *A vörös postakocsi*-ban közöl, már régóta foglalkoztatja, de „írni róluk a körülmények, eleven emberek s még nyitott sebek miatt nem volt illendő”. (9.) Most már viszont, 1912–13-ban, lehetséges és talán illendő is, a „nyitott sebek” ellenére. Nyitott sebek...?

Már a kortárs kritikusoknak feltűnt, hogy Krúdy ebben a regényében számtalan alakját saját nevével szerepelteti. Sőt: minősíti is őket, még hozzá nem regénybeli szerepük szerint, hanem egyfajta irodalomtörténeti értékítélet alapján.

Tudjuk, hogy Krúdy kitalált regénynevei mögött valójában kik rejtőznek: Alvinczy Eduárd: Szemere Miklós, Rezeda Kázmér: maga az író, Srottis Vilma (Madame Louise) nem más, mint Pilisy Schumayer Róza, a négy elbeszélőkötet közzétevő bordélyház-tulajdonosnő; és még sorolhatnánk.

De itt, ebben a regényben valódi nevek is feltűnnek, szám szerint vagy ötvenen; valamennyien költők, hírlapírók, szélsőbaloldali eszméktől fűtött elégedetlenek.

Ők lennének a nyitott sebek?

Mindenesetre feltűnő, hogy 1913-ban, a regény közzétételkor legtöbbjük már nem él. De öt-hat évvel korábban még éltek, tehát „írni róluk nem lett volna illendő”.

Válasszuk ki a mintegy ötven valódi név közül a leggyakrabban és lehangsúlyosabban emlegetetteket.

Egy rég tovatűnt jelkép: az 1887-ben öngyilkosként meghalt Balázs Sándor. Köpenyét a regény egyik szereplője, a Szilveszter néven leírt Erdélyi Gyula tüntetően erélyeként viseli. Krúdy hősei tehát egy 1913-ra tökéletesen elfeledett íróért rajonganak, tudva, hogy rájuk is ugyanez a feledés vár. Balázs Sándort azért is tiszteli Szilveszter, mert „akkor még nagy gondot fordítottak a nyelv tisztaságára”. (60.)

Balázs Sándorról Ferenczi Zoltánnak *A vörös postakocsi*-val azonos esztendőben megjelent irodalomtörténete így ír:

„Csupa kedély, verőfényes humor és játszóság jellemzi Balázs Sándor (1830–1887) elbeszélő műzsáját... Kis emberek mulatságos helyzetei, furcsaságai érdeklik... Előadása rendkívül vonzó, természetesen omló, vidám. *Égben* címen írt egy jó vígjátékot is, mely egy költői hajlamú nő háztartását figurázza ki.”

Tehát 1913-ban még élt volna Balázs Sándor emléke? Nem élt. Csak nyilvántartották. Az imént idézett sorokat ugyanis Endrődi Sándor fogalmazta *Századunk magyar irodalma* című, 1899-ben közzétett irodalomtörténetében, s innen vette át szó szerint Ferenczi Zoltán az általa szerkesztett műbe.

Balázs Sándor egyébként, ha nem is kimagaslóan jelentős, de jó író, akit kár felednünk. Annak a kiegyezés körüli prózaíró-nemzedéknek tagja, amely nemzedéket máig nem tisztázott okokból kegyetlenül kitörölt a közemlékezetből egy millennium táján hangadóvá vált újabb generáció. Krúdy tehát ennek a feledésre ítélt nemzedéknek a szószólója.

Kik hordják Balázs Sándor jelképes köpönyegét?

Krúdy legnagyobb rokonszenvét (és szánalmát) Gáspár Imre és Pongrátz Béla bírja; mellettük Benedek Aladár, Jaskula Virág Béla, Báttaszéki Hoffmann Lajos, Geffer László, Szpellus Adorján. Rezeda Kázmér „apró betűkkel írt, mint Tóth Bélától vagy Gáspár Imrétől látta fiatalkorában, akik már jóformán teljesen megszűntek érző és mindennapi emberi életet élni, elgörbült ujjú írók voltak, akik félelmetes rendszeretettel hajoltak papirosaik fölé. S egészen mindegy volt nekik, hogy odakünn tavasz van, vagy tél. (Egy időben minden író Balzac Honoré szeretett volna lenni életmódjában is.)” (422.)

Ez a Gáspár Imre, akitől még a betűi formáját is eltanulta Krúdy, ekkor már a társadalom peremén tengődő ember, „a József utcai földszintes házikóban délutánonként a kuglizóban pihen, miután egész nap leveleket írt megyés püspöknek és zsidó nagykereskedőnek, s a kerek pápaszem csodálatosan magas értelmiséggel csillogott. A tollacska minden erejét és fantáziáját összeszedi, az apró betűcskék bibliai bőséggel omlanak...” (118.)

Hogy Krúdy mennyire becsülte Gáspár Imrét, aki őt gyerekefejjel a Debreceni Ellenőrhöz szerződtette, és hírlapíróskodni tanította – (Gáspár Imre különben Gáspár András negyvennyolcas honvéd tábornok unokaöccse, 1885-től a század végéig szerkesztett debreceni lapokat) –, arra bizonyíték az 1978-ban *Gordonkázás* címen kiadott Krúdy-velomáskötet számos részlete:

„Abból a felső-magyarországi költőcsapatból való, amely egykori áhítatos zarándokcsoportként vonult Zólyomból, Abaújból, Pozsonyból Pest felé, hogy itt a költészetben elfoglalja megillető helyét. Reviczky, Rudnyánszky, Koroda Pál és mások, már ismeretlenek csapatához tartozott Gasparone... Legmodernebbek voltak korunkban... Bár mó-

dos zólyomi familiából származott, egy ifjúkori könnyelműség folytán kénytelen volt öngyilkosságot elkövetni: divat volt ez akkoriban... Maga küldte be az akkori újságoknak öngyilkossági híret, és az akkori primitív hírszolgáltatás mellett szándéka valóra vált. Az újságok megindultan elpartázták a tehetséges ifjú költőt...

Az öngyilkosság nem hozta meg számára a bűnbocsánatot. Menekülni kellett Pestről. Debrecenbe ment lapszerkesztőnek Kutasi Imre lapjához, a Debreceni Hírlap című napilaphoz. Korának egyik legműveltebb embere volt...

Csalódva múltban és jelenben, emberkerülésben, csodálatos szerénységében és bölcsességében élete utolsó tizenöt esztendejét azzal töltötte, hogy a pesti kiskocsmákat tanulmányozta. A kocsmasztalnál néha csodálatos elbeszéléseket tartott a francia és angol irodalomról. Aztán legyintett, s magának és barátainak friss csapolást rendezett. Minden mindegy volt. Az étellel végképpen leszámolt. Vén bagoly módjára éldegélt a józsefvárosi házban. Kis íróasztala mellett görnyedt, és alig olvasható, apró betűket sorakoztatott egymás mellé végtelen kutyanyelvekre, amíg a nap bevilágított az udvari szobáckába. Olykor napokig nem borotválkozott."

Érdemes felidéznünk, mit mond a már említett 1913-as Ferenczi-irodalomtörténet Gáspár Imréről:

„Kivált termékenysége miatt említjük meg Gáspár Imrét... *szélsőségekre hajló politikai követelményeivel a hetvenes évek alatt tűnt fel.*”

Erre a minősítésre még visszatérünk.

Annál is inkább, mert a másik Krúdy-példakép: Benedek Aladár is hasonló ítéletet kap Ferencziéktől: költészetére „*a társadalommal való meghasonlás*” jellemző.

Benedek Aladárt a harmadik Krúdy-hős: Pongrátz Béla

emlegeti a regényben: „Az oroszlánfejű Benedek Aladár az utolsó lírikus, akit ismerni szerencsém van.” (118.)

A kegyetlen ítéletű Pongrátz tehát csak Benedek Aladárt ismeri el költőnek, méghozzá 1906-ban!

Krúdy a *Gordonkázás* című kötetbe gyűjtött írásaiban így emlékezik Benedek Aladárra:

„Egy este... nagyvilágias modorú, szőke szakállas, fejedelmi termetű, hullámos hajzatú, szürke napernyős férfiú érkezett a vendéglőbe, és a sötét világosságánál a borospoharakat öblögető szolgától megkérdezte, hogy szolgál az egészsége a »kedves lánykának«, majd széles karimájú, puha szürke kalapját levetette szőke-barna fűrtjeiről, a »kedves lánykától« azt kérdezte, hogy találna-e ott egyetlen ősz hajszálat is, ha akármilyen közelről megnézné fűrtjeit? Lehet, hogy most nevetségesnek látszik a komoly, oroszlánképű és kék szemű férfiúnak a kocsmai belépése, de akkoriban mindenkinek... imponált a nagyvilági férfi megjelenése.

– Pedig két év előtt múltam hatvanesztendő! – mondta némi nyomatékkal, mielőtt szürke selyem napernyőjével és királyhoz illő lépteivel továbbbereszkedett volna a mind homályosabbá váló kocsmahelyiségbe.

Benedek Aladár volt ő.

Költő. Ekkor csak alig kartávolságnyira elmúlt korszaknak egyik legünnepeltebb költője, aki ámultan bolyongott a Józsefvárosban esténkint, és nem értette, hogy »huszonnégy óra alatt« elfelejtette a közönség, és az *Örökzöldek* címmel kiadott verseskönyvét (1900) a kabátja zsebéből csak némi rábeszélés után tudta eladni az Üllői út végén kezdődő, a Józsefvároson átszelő, éjfélkor a Hunnia kávéházban, a nagy vásárcsarnok körül végződő utazásában.

Benedek Aladár volt ő.

Don Juan. Aki önmagával vitatkozott néha más hiányá-

ban, hogyan ejtené ki nevét egy sevillai hercegnő, és reggelenként, mint a legkorábban nyíló pesti pálinkásboltban, a Sándor téren két boglyas, sűrű hajú, éjszemű zsidó kisasszonnyal, a pálinkamérő leányaival szolgáltatta ki magát, és hálából felolvasá verseit, az *Örökzöldek*-et, mindig megszire tartotta magától a könyvecskét, mert szemüveget csak férfitársaságban vett elő, akkor sem szívesen.

Benedek Aladár volt.

Bankóhamisító. Akit Erzsébet királyné egy néki írt és neki ajánlott verseskönyv folytán szabadított ki a Fortunához címzett budai börtönből... (NB.: 1868.)

Benedek Aladár a Hunnia kávéházban egyszer fővárosi nőismerőseitől tudakozódván, a régi Egyetértést vette a kezébe, és az újságráma mögött elbújva, a nyakkendőtüjével egy lyukat fúrt az újságlapon, amely lyukacsán a kávéházi kasszírnököt is szemmel tarthatta, s közben így szólt:

– Nem tanácsolom, hogy a fűzőkészítőnőkkel, kesztyűsnőkkel és hasonló kasszírnökkel komolyan barátságot kezdjél... A legfinomabb körökbe kell bejutni a nők révén. Én nyugodtan tanácsolhatom ezt neked, mert Erzsébet királyné és udvarhölgye, Ferenczy kisasszony közbenjárása nélkül a férgesek ettek volna meg a Fortunában, ahová néhány éve ama gyermekcsíny miatt juttattak riválisaim, irigyeim, tehetségtelen költőtársaim, amely gyermekcsínyt bankóhamisításnak mondanak a törvény paragrafusai. Pedig neked megmondhatom, hogy csak kézügyességemet akartam bebizonyítani akkor, amikor egy ötforintost olyan pontosan lerajzoltam, hogy az Osztrák–Magyar Bankban se vehették volna észre a dolgot az ellenségeim feljelentése nélkül... Elveszett az a költő, aki kávéházi ismeretség folytán házasodik, mint például nemrégiben ez a dadogó Tóth Béla is cselekedte, akinek édesanyja, Majthényi Flóra a Császárfür-

dőben lakik egy sötét udvari szobácskában, és fia házasa óta nem lehet onnan kicsalogatni...

Szeretném tudni, hogy miért nem jársz az Aurora-körbe, kérdezte Benedek Aladár éjszakai oktatása közben... Az Aurora-kört azok a hölgyek is díszítik, akik az én időmben a Műbarátok Körében is mindig felkarolták a fiatal, tehetséges költőket. Persze, azóta lehetnek ott újabb irodalompártoló hölgyek is a fiatalabb nemzedékből, csak azt nem tudom, hogy nemes missziójukat éppen úgy teljesítik-e, mint... a Wohl nővérek, Janka és Stefánia... Amíg élt Benedek Aladár... (†1915) nemigen lehetett megbeszélni azokat az emberfeletti küzdelmeket, amelyeket a mindennapi tiszta ruházkodásért kellett folytatnia – a mindennapi megélhetésről nem is beszélve, mert Benedek Aladár azok közé tartozott, akik szennyes inggallérban az utcára se tudtak kilépni. Ugyanezért volt egy pucerájosné ismerőse, egy szőke, vaníliaszínű, dobostortaszerű asszony-ság... Stefinek nevezték a mosónőből lett boltosnét... Benedek Aladár kis csomag nélkül sohase jött ki a kék-fehérré festett boltocskából. Néha a Népligetig kellett gyalogolni, amíg alkalmas helyet talált az átöltözéshez. Máskor már a Múzeum-kertben is inget válthatott a Kisfaludy mellszobra mögött, ha borult volt az idő, és kevesen vették útjukat a szobornak.

☞ (Ha Schlauch Lőrinc váradi püspök, bíboros Pestre jött, Benedek Aladár felkereste pesti palotájában.) „Öminenciája annak idején előjegyzett az *Örökzöldek*-re! Kötelességemnek tartottam a díszbe kötött könyvemet személyesen átnyújtani!»

‡ Látszólag egy szerelmes verseket farigcsáló biedermeier költő áll tehát előttünk, igazi „Krúdy-hős”; ám ha felütjük köteteit, olyan verseket lelünk azokban, amelyeket Ferenczi

Zoltán kézikönyve joggal minősített társadalmi meghasonlásnak!

A francia–német háború idején, 1870 augusztusában ezt írta:

„Európa vár. Ismét uj vajudás
Tart ébren milljó s milljó kebleket,
A népek sorsa uj kockán forog.
Patakszik a vér! Ágyuk dörögnek!
A kiváltságos gyilkolás folyik.”

De ki az a Pongrátz Béla – (akit néha Bonifáczként is emleget Krúdy, ám mégis oly fontosnak tartja azonosítását, hogy valódi nevét is leírja a 119. lapon!) –, aki Benedek Aladárt oly nagyra tartotta?

A Somogy megyei Alsómocsoládon 1859-ben született Pongrátz Béla, Gáspár Imre barátja, baloldali hírlapíró és szerkesztő volt a múlt század második felében; királlysértés címén kétszer ítélték fogházbüntetésre. Anarchista eszmékkel kacérkodott, orosz forradalmárokkal barátkozott, és megjárta Oroszországot.

De hallgassuk Krúdyt:

„*Jézus* című drámai költeményét (NB.: megjelent 1887-ben) egykor majd kiássák a múzeumokból... A világon a legjobb társaságnak vélem Pongrátz Bélát, az istentől és embertől elhagyott szegény kis költőt, aki olyan nemesnek és tisztának maradott meg szent rajongásában a legnagyobb nyomor és szegénység éveiben, mint a régi aranypénzek, amelyek várkutak mélyéről kerülnek napfényre, s rajtuk egy babérkoszorús, fiatal császár képe van... Fanatikus, szélsőbaloldali újságíró lett. Kis vagyonkáját elvitték a lapalapítások. Hol lakott? Merre járt? Tíz-tizenöt esztendőn keresztül senki sem tudta biztosan.” (17., 18., 119.)

Pongrátz alakja az *Őszi utazások a vörös postakocsin*-ban is visszatér, figyelemre méltó nevek társaságában:

„Gróf Kreith Béla, Seffer László, Pongrátz Béla, Szeless Adorján és más nevezetes hazafiak a Hentzi-szobor felrobantását is megbeszélték a régi időkben.” (341.)

A felsoroltak közül Seffer László és Szeless Adorján név szerint szerepel *A vörös postakocsi*-ban:

„Seffer László vagy Szeless Adorján egytől egyig kitűnő, komoly férfiak. Spártai jellemek, és a petróleumos kóc sohasem hiányzik a zsebükből, ha az országot föl kellene gyűjtani.” (118.)

„Robespierre és Danton imádatuk tárgya. A negyvenkilencediki debreceni országgyűlés törvényéhez alkalmazkodnak.” (119.)

Seffer László (sz. 1857) egy rozsnói tanár fia Tisza Kálmán miniszterelnök megsértéséért egy év államfogházi büntetést kapott: valóban részt vett a Hentzi-szobor elleni 1895-ös akcióban; a Kossuth-gyászmenet szervezője. Könyve: *A pesti vértanúkról* (1899).

És Szeless Adorján? Az 1858-ban Váradon született Szeless hivatásos katonának indult, majd kilépett; részt vett a Hentzi-szobor elleni akcióban; politikai okokból külföldre menekült, Párizsban a magyar hatóságok kérésére elfogták, de a francia igazságügy-miniszter személyes intézkedésére szabadon engedték. Egyik könyvének már a címe is figyelemre méltó: *Földalatti Oroszország* (1887).

És Báttaszéki Hoffman Lajos? Aki „szürke cilinderkalapjában” esténként pontosan felbukkant a Feld-színkörben? (38.) Az ő Nagyváradon megindított hírlapja kezdeményezte a később Adyékban kiteljesülő váradi szellemet. A demokratikus sajtó élharcosa volt.

Marad még a többi tucat hasonszőrű író közül Jaskula

Virág Béla, aki „A Fővárosi Lapokat szerkeszti a Práter utcában... rég letűnt idők félig szent, félig örült, olykor szegény bűnös embere...” (119.) Virág Béla, egy negyvennyolcas honvédtiszt fia (sz. 1863), nagyanyja Katona Róza, s így rokonsági leszármazottja Katona Józsefnek... „Többrendbeli vétség miatt 1905-ben a rendőrség elől Erdélybe menekült, és ott Horváth István névvel mint szerkesztő bujdosott” – írja róla Szinnyei.

Figyeljük meg, hogy ezek a költők-írók, hírlapírók azonos nemzedék szülöttei: Krúdynál jó húsz esztendővel idősebbek, a hetvenes években indultak pályájukon, indulásukat meghatározta a francia kommün nálunk, akkor, szívesen eltagadott, pedig kétségtelen hatása; „Robespierre és Danton imádatuk tárgya, és a negyvenkilencediki debreceni országgyűlés törvényéhez alkalmazkodnak” – ahogyan Krúdy jellemezte őket.

És ezekért lelkesül Krúdy 1913-ban! Név szerint sorolja fel őket – ismét hangsúlyoznunk kell, hogy nem (egyébként könnyen megfejthető) álneveken, hanem a *saját nevükön*, s milyen jellemző, hogy *A vörös postakocsi* legtöbb olvasója mégis kitalált neveknek, kitalált figuráknak sejtí őket. Mert valóban szinte mindannyiukat elfeledte az irodalmi közemlékezet.

Ne vizsgáljuk most, hogy megérdemelték-e a feledést. Maradjunk Krúdynál, aki tehát tisztelő szomorúsággal megörökítette őket. Tudván, hogy ha ő nem teszi meg, senki más többé róluk nem ír. És ezek a feledett költők mind radikális baloldali egyéniségek; ezért fulladt életük kudarcba. Ezért váltak a társadalom számkivetettjeivé. Gáspár Imre azt írja egyik korai versében: „*Belőlem tán még kommunista lesz*” (Sziklay László: *A századvég ellenzéki irodalmának történetéből*. Gáspár Imre. Bp., 1955. 45. lap). Más alka-

lommal pedig, hogy „az a mozgalom, melyet társadalmi névezünk, Oroszország hófedett mezőin lángoló forradalommal nővekszik”. (Sziklay, i. m. 109.)

Megszívlelendő tehát Sziklay László figyelmeztetése Gáspár Imréről írott munkájában: „Igen fontos volna felkutatni Pongrátz Béla személyét, életét, működését.” (113.) Mindmáig nem történt meg; de Krúdy legalább megadta a jelt.

Íme tehát, ha megfejtjük a levendulaillatú, ódon regénynek elkönyvelt *A vörös postakocsi* nem is olyan rejtélyes, nem is nehezen kibetűzhető „üzeneteit”: más megvilágításban áll előttünk a századelő Krúdyja, s jobban megértjük, hogy 1918–1919-es írói, hírlapírói, politikai magatartása nem közjáték, hanem egy tudatosan alakított szellemiség szükségszerű tette. Krúdy az első világháború előtti évek lármás irodalmi életében figyelmeztetően emlékeztette kortársait egy haladni vágyó, liberális gondolkodású, feledésre ítélt, millennium előtti magyar költővilág létezésére. Biztosra vehetjük, hogy amikor Pongrátz Béla *Jézus* című drámai költeményéről így vélekedett: „majd kiássák a múzeumokból” – akkor Krúdy ezt komolyan is gondolta. Megint csak mellékes most, hogy Pongrátz *Jézus-a*, ez a forradalmi ihletettséggű költői látomás valóban maradandó érték-e vagy inkább irodalmi kuriózum; fontos, hogy Krúdy ezt a művet ismerte, és más hasonlókat olvasott, forgatott; de bosszantotta, hogy kortársai milyen közönyösen borítják rájuk a feledésnek nem is fátylát, inkább pokrócát.

Persze mondhatnánk: hiszen a barátai voltak. Gáspár Imre az író ifjúkori mestere, felfedezője; a többiek pedig józsefvárosi ivócimborái. De meg is fordíthatjuk: miért éppen ők lettek asztaltársaságának tagjai? Miért éppen őket kedvelte? Miért éppen ezekkel az emberekkel tűnődött

azon, melyik lehet a legalkalmasabb hely, ahol Pongrátz Béla „a dinamitbombát elhelyezi a Váci utcában – vagy talán ekrazitot! –, és a kénzsinórt meggyújtja délután hat órakor”. (116.)

Amikor Krúdy felháborodottan ír a tiszzaeszlári ügyről – jóval nagyszerű regénye, a *Tiszaeszlári Solymosi Eszter* előtt –, amikor lesújtó bírálatot mond saját dzsentrivilágáról: akkor Krúdy ennek az 1910-es évekre kihalt, száműzött, félreszorított költőtársaságnak a véleményét képviseli.

Legtöbbjük 1913-ban már nem él; életük tehát nem „nyitott seb” – ezért is nevezi őket néven az író; és azért, hogy regényalakjai közé sorolva őket mégis halhatatlanokká váljanak.

Kellő figyelemmel még jó néhány ilyen meglepetésre bukkanhatunk Krúdy életművében.